

„А щешъ ли, моме, да те азъ земамъ
За мого сина, за Костадина?

У него бахча хубава има,

И цвеке има да ми мирише.“ —

„О чужа майко, що мене питашъ?

Азъ баща имамъ, ти него питай,

Азъ майка имамъ, ти неа питай;

Гдѣ-то ме дадатъ, я сжмъ готова.“

328.

Заранъ ще ме рано на пѣтъ да идеме
Презъ гора-та въ село мома да годиме.

Но послушай, синко, що ща да ти кажемъ;

Помни коги влезнешъ у мѣштини двори,

Да не гледашъ къща дали є голема,

Но ти гледай, синко, даль є пометена;

И не гледай дрехи, ако мома има,

Обеци и венци, шити рѣкаве;

Това все не струва салъ неколко гроши;

Но ти гледай паметъ ако она иматъ,

Защ' това є, синко, голѣмо иманіє,

Голѣмо иманіє безъ довѣршуваніє.

329.

Болно лежить мало моме,

Болно лежить три месеци,

Мѣка иматъ, тѣга иматъ

Тѣга иматъ за лудо-то.

Па говори мало моме

Мало моме на майка си:

„Ми сѣ піетъ студна вода,

Да с' напіамъ, тѣ да умрамъ;

Викнете ми моѣ-то лудо,

Да го видамъ, тѣ да умрамъ.“

Па си дошло лудо младо,

Го видело, го целива,

Тифко нему проговара:

„Гясъ за тебе си умирамъ.“

Уще реч-та не дорече,

Въ едношъ моме си умрело.

330.

Майко ле, мила майко ле!

Помина момче Дреновче,

На бѣрза коня вгя'аше,

Лице-то му сѣ яснеше,